

SREČANJE

Mojbog, ne prepoznam ga več.

Mar ne premore
niti malo spodobnosti več?

Ne vem.

Ni v redu, da se tako vede.
Molči, obrača glavo ...

Po vsem,
kar smo prestali skupaj.

Kot da smo se odtujili.

Nihče se ni odtujil.
Hočem, da je strastno, močno,

da bi me raje pojedel,
kot pustil oditi.

Dragec, me res ljubiš?

Ne kliči me dragec.

Nisi mi odgovoril.

Ura je sedem,
pusti me spati.

Pustim naj te
v globoki hibernaciji?

Ko samo pomislim, kolikokrat
sem skuhala tvojo najljubšo jed

in ti likala srajce,
česar izrecno ne maram.

Hodila sem na ne ravno zanimiva
druženja s tvojimi prijatelji.

Se ti zdi v redu,
da po vsem tako vpiješ name?

Oprosti.

Opravičilo ni dovolj.

Morda zate,
zame pa je še preveč.

Dovolj. Za nekatere je preveč,
za druge premalo.

Težko je.

Torej?

Zavijajmo rokave
in rešimo težavo.

Lepo, kar tako
bomo to rešili, kaj?

Verjeti moramo v to.

V božansko lepoto
nesmiselnih obljub.

Se bomo že domislili česa.

Tako. Začeli smo
s tem kaosom.

Kam greš?

Kupit kaj za zajtrk.

Jih je že spakirala?

Kaj?

Kovčke. Če je mlada ženska
nezadovoljna, odide.

Daj no!

Ja, ja. Ješ in spiš z njo,

a ne veš ničesar
o njenih načrtih.

Ne izzivaj!

Pusti me pri miru.

Prepirata se,

medtem pa vse razpada.

Ženska vpije na pomoč,

zmedena je
in potrebuje razumevanje.

Kakšno razumevanje?
Ves čas hoče spremembe.

Naj hodim na fitnes
in si dam vbrizgati botoks?

Ko maščobo z riti
vbrizgajo v lica,

lic ni več.

Lačna sem, pojdimo jest.

Ni mi všeč, ko se kregamo.

Se kregamo?

V lepo godljo smo se spravili.

Huligan.

Včasih si res nemogoča.

Raje ne začenjaj s tem.

Kaj je? Še sem lačen.

To ni v redu.

Vedno je tako:
Utihni, ne sprašuj ...

Nikoli nisem pomemben.

Zame si pomemben.

Povej mi še kaj.

Kakšna pojava si.

Lahko bi bilo tako preprosto.

Pa ni.

Kaj nama manjka?

Preveč imava.

Česa?

Dolgov, naprav, pohištva,

dobro založenega bara,

podarjenega porcelana in posode,
ki je nikoli nisva uporabila.

Knjig za samopomoč,
na katere sva čez tri dni pozabila.

Fotografij, fotokopij, hlač,

majic, puloverjev,
čevljev, ki jih ne nosiva več,

starih časopisov,
dezodorantov in parfumov,

spletnih računov, možnosti,
ki morda niti niso več prave,

želja ...

Preveč želja. Ali pa si morda
ničesar več ne želiva.

Utrujen sem.

Jaz tudi.

Razumem. Rad bi spustil zastore
in zaprl vsa vrata, da bi imel mir.

Hočem življenje.

Kaj misliš s tem?

Predolgo tavam v tem,
čemur pravimo svoboda.

Vem, da se moja mama
ni spraševala o tem.

Živela je, kot so ji rekli,
in za to je krivila druge.

Vendar jaz nisem moja mama.

Živela sem svojo svobodo
in zdaj ne vem, kaj naj z njo.

Sovražim suženjstvo
dozdevne svobode,

bolj kot sem sovražila
konservativnost svoje mame.

Veš, izgubljena
med temi svetovi

bi najraje nekam odšla
in se izgubila.

Morda se je to že zgodilo,
a nam nihče ni povedal.

Dragi, zadel me je
nekakšen nesmisel,

kot komet.

Videti je, kot da se meja
krize srednjih let premika,

popade nas še pred 40. letom.

Imamo vojsko izgubljenih
mladih ljudi, ki so siti vsega.

Nehaj, prosim.

Kaj je? Te je strah?

Česa?

Da bom kričala,

jokala, se smejala,

se metala po tleh,
polulala,

mislila, da sem netopir

in ti začela sesati kri.

Zmeden sem.

Jaz tudi.

Bova kdaj sama
in se pogovorila v miru?

Se to kdaj spremeni?

Ali s časom postaja vse težje?

Ali se počasi navadimo

in tega ne opazimo več?

Dobro jutro.